

Vleesveehouder investeert in stal



Wim Steyaert gelooft in de toekomst van het Belgisch witblauw. De Oost-Vlaming investeerde in een nieuwe stal en breidt de veestapel uit tot 335 runderen. Koeien en stieren worden bij verkoop gewogen. Streefgewicht is 1000 kilo voor de koeien en 850 voor de stieren.

TEKST JEROM ROZENDAAL

De bevolking stijgt, slechts een kleine minderheid is fanatiek vegetariër en steeds meer vleesveehouders stoppen ermee. Ik geloof in de toekomst van het vleesvee', zegt een stellige Wim Steyaert, die in het Oost-Vlaamse dorp Melsen een bedrijf runt met 245 Belgisch witblauwe runderen. Terwijl hij aan de keukentafel zijn verhaal doet, schenkt zijn moeder Arlette de koffie in. Wim is eigenaar en bedrijfsleider van Hof van de Steenakker, maar het boerderijhuis behoort aan zijn ouders, die op deze locatie tot 2011 een melkveebedrijf met veertig witrode Oost-Vlaamse koeien hadden. Vader Denis (70) gaat elke nacht kijken bij de hoogdrachtige koeien of er een veearts ingeroepen

moet worden. 'Zolang hij dat blijft doen, mag hij hier blijven wonen', grapt Wim. Hij woont zelf honderd meter verderop met zijn gezin.

Gewogen en verkocht

Steyaert senior negeert de grap en vertelt over de ontstaansgeschiedenis van de vleesveehouderij. 'Wim had interesse om het bedrijf over te nemen, maar hij wilde verder met vleesvee en niet met melkvee.' Gezien de achtergrond van de 45-jarige boerenzoon is deze keuze begrijpelijk. Hij is slager van opleiding en beroep en beent ook nu tijdens zijn spaarzame vrije uren uit. 'Bovendien vond ik de melkveehouderij te industrieel, te groot worden',

BEDRIJFSPROFIEL



bedrijfsnaam	Hof van de Steenakker
eigenaar	Wim Steyaert (rechts op foto)
veestapel	245 koeien, 100 kalvingen
afkalfleeftijd	25 maanden
tussenkalftijd	380 dagen
grond	98 ha (10 ha huiskavel)
teeltplan	gras (35 ha), mais (20 ha), spelt (3 ha), gerst (10 ha), tarwe (7 ha), aardappelen (rest)



voegt hij er zelf aan toe. Zijn kennis van de vleesverwerking loopt als een rode draad door de bedrijfsvoering heen. 'Geen dier verlaat ongewogen het bedrijf. Ik werk in de vleessector en weet hoe het eraan toegaat. Veel boeren geven de dieren gewoon mee en krijgen later de gewichten en prijzen door. Dan heb je geen verhaal meer.' Hij verkoopt zijn afgemeste dieren aan een drietal handelaars. De hoogste bidder heeft geluk. 'Maar het kan ook zijn dat de prijs me niet aanstaat en dan vertrekt de handelaar met lege handen', zegt hij.

De eerste dikbillen werden in 2011 geboren uit de Oost-Vlaamse dubbeldoelkoeien. 'We hebben er embryo's van stamboekdieren ingeplaatst die we bij Paul De Medts uit Maarkedal gekocht hebben. Hierdoor hadden we gelijk een goeie start', legt Steyaert senior uit.

Gesekst sperma

Nadat zijn zoon in 2013 het bedrijf officieel had overgenomen, stonden er 104 Belgisch witblauwe vleeskoeien op stal. De jonge, ambitieuze veehouder vond dat de accommodatie niet voldeed om het potentieel van het bedrijf te benutten. 'Wij hebben 98 hectare grond. Dat is genoeg voor de mestafzet en eigen veevoerteelt van meer dan

300 koeien', zegt hij. 'Om een boterham te verdienen was een uitbreiding nodig.'

Zijn rotsvaste geloof in de rundvleessector zette hij kracht bij door een vergunning voor de uitbreiding van de veestapel aan te vragen tot 335 dieren. Nadat de vergunning verstrekt was, volgde door het gebruik van gesekst sperma een snelle uitbreiding van het koppel. De geboorteverhouding was 70 procent vaars- en 30 procent stierkalf. Parallel aan de uitbreiding van het vee werd een nieuwe stal gebouwd van 31 bij 11 meter voor de kalveren en 48 bij 20 meter voor de dieren vanaf vijf maanden. Over de hoogte van 4,20 meter dacht de veehouder ook goed na. 'We hebben speciaal niet te hoog gebouwd. Een hoge stal heeft een groot luchtvolume, waardoor het klimaat moeilijker te reguleren is en er vochtproblemen kunnen ontstaan', zegt de vleesveehouder. 'Vroeger hadden we wel eens last van problemen met de luchtwegen van het jongvee. Daar hebben we nu, sinds de ingebruikname van de stal in september, geen last van.'

Luchtverversing en isolatie

Twee buizen onder de nok van het geïsoleerde dak zorgen voor de aanvoer van verse lucht, terwijl de vuile stallucht

Links:

Overkapte opslag van mest moet uitstroom van mest in het oppervlaktewater voorkomen

Rechts:

Kalverhokjes in de nieuwe stal met veel aandacht voor het klimaat





▲
Stier 1918 wordt door verschillende ki-organisaties op de voet gevolgd

door de dakopening de ruimte verlaat. De nieuwe stal is met de kop op het noorden gericht gebouwd, om de zomerhitte zo veel mogelijk te weren. Het felle, zomerse zonlicht valt niet rechtstreeks op de lichtstraten. Ook op de deuren is niet bezuinigd. De sectionale poorten zorgen ervoor dat er nauwelijks lucht van buitenaf binnenkomt en er geen tocht ontstaat. De nieuwe stal is verdeeld in drie compartimenten waar in het jongvee op basis van leeftijd is ingedeeld. Elke leeftijdsgroep vereist een eigen klimaat. 'Jongvee is de basis voor de toekomst', verklaart Steyaert de aandacht voor het dierenwelzijn. Na zes weken verruilen de kalveren het compartiment met kalverhokjes voor de groepsstal. Hier worden ze tot drie keer gevaccineerd en geënt tegen mogelijke ziektes en worden de jonge dieren ook gespeend. Na vijf maanden vertrekken zij naar het derde gedeelte van de nieuwe stal, waar de stieren afgemest worden en de vaarzen tot eenjarige leeftijd verblijven. De dieren in afmest en de hoogdrachtige dieren staan in de oude stal tegen de boerderijwoning aan.

Prijskampen en fokkerij

Als ze rond de vijf maand oud zijn, worden de vrouwelijke en de mannelijke dieren van elkaar gescheiden. Dat is ook het moment dat de veehouder zijn beste stieren selecteert. Deze selectie wordt genetisch getest en de stieren gaan als ze vrij zijn van genetische gebreken als dekstieren de verkoop in. Vorig jaar verlieten vijftien stamboekdekstieren het bedrijf. 'Veel stieren zijn al verkocht op basis van hun bloedlijnen en de prestatie van de moeders voordat ze een jaar oud waren', zegt de fokker. Eind januari staan er twee jonge stieren en vier vaarzen in afzonderlijke hokken. De dieren zijn apart gezet voor

deelname aan de prijskamp voor Belgisch witblauw in Affligem in de tweede week van februari. Voor vertrek worden zij ingeënt tegen ibr om besmetting door andere dieren te voorkomen.

Om zijn naamsbekendheid als fokker op te krikken is Steyaert vorig jaar begonnen met deelname aan prijskampen. Tijdens de prijskamp in Sint-Lievens-Houtem haalde hij gelijk de eerste prijs met Nuria Van De Steenakker (Litige x Nelson) in de rubriek vaarzen van 8 tot 20 maanden. De veehouder heeft voor de prijskamp in Affligem hoge verwachtingen van stier nummer 1918. 'Zijn moeder weegt nu al 1000 kilo, na twee afkalvingen', stelt hij. Het brede, gespierde dier stamt af van Occident de Neuve Cour en de vader van moederszijde is Resistant d'au Chêne. 'Hij wordt gevolgd door verschillende ki-centra, die hem misschien als ki-stier willen inzetten', vertelt Steyaert.

Eén euro per rund

De fokkerij van Hof de Steenakker wordt gekenmerkt door een breed gebruik van bloedlijnen. Courtois, Goveur, Kubitus, Liberal, Resistent en Occident zijn maar een kleine greep uit de gebruikte stieren. 'Goed beenwerk en vleesaanzet zijn onze belangrijkste fokwaarden', vertelt Steyaert, voor wie vleesaanzet het succes van een bedrijf betekent. 'De stieren verlaten hier het bedrijf na 18 tot 20 maanden op een gewicht van 800 tot 850 kilo en de koeien behaalden vorig jaar gemiddeld 966 kilo. Dat willen we in de toekomst opschreeven tot 1000 kilo.'

De stieren groeien in de afmestfase 1,3 kilo per dag, terwijl de koeien na de derde afkalving in twee maanden 2 kilo per dag groeien. Het rantsoen voor de koeien in de afmestfase bedraagt ruim 10 kilo krachtvoer en zo'n 10 kilo aardappelen. Deze koopt het bedrijf in voor 50 euro per ton. 'De voerkosten liggen dan op ruim 4 euro en de vleesaanzet is ruim 6 euro per dag waard. 'Ik wil per dag één euro per rund over de hele veestapel overhouden, als beloning voor het werk. Dan vind ik voor mijzelf dat we een gezonde bedrijfsvoering hebben.'

Gepassioneerd en rationeel

Terwijl emotie niet uitgesloten is bij de gepassioneerde vleesveehouder, is de Oost-Vlaming rationeel bezig met zijn bedrijfsvoering. 'Wij hebben een tussenkalfstijd van 380 dagen. Als een koe een half jaar na afkalving niet drachtig is, gaat zij de afmest in', zegt hij. 'Daar zijn we resoluut in. Dat moet ook wel, want anders kost het alleen maar geld.'

Naast de stal bouwde de veehouder vorig jaar nog een opslagloods voor machines en een overdekte mestopslagplaats. Een winteropslag voor de mest, waarbij er geen uitvloeiing is naar het oppervlaktewater, dit is bij wet verplicht in Vlaanderen. 'Ook door de wetgeving is een uitbreiding van de veestapel noodzakelijk. Anders kun je de investeringen die je voor de wet moet doen, niet terugverdienen', stelt Steyaert.

Met de nieuwe stal, mestopslag en opslagloods is het bedrijf klaar voor de toekomst. Wat alleen nog rest, is de ophoging van één zijde van de sleufsilos (70 m x 10 m) van 1,25 meter naar 2 meter, zodat alle mais voor 335 dieren opgeslagen kan worden. De mais en het gras zijn in twee grote schuifsilos opgeslagen en worden door een voerwagen na elkaar opgediend aan de dieren. Ook bij het voeren steekt zijn gepensioneerde vader Denis een handje bij. |